

im **ALBUM**
Husets Petz

IM-albumnak első szereplője Huszti Péter, aki a Madách Színház legutóbbi bemutatásán Götö Andrást „Csalog a máglyán” című drámájának főszerepében méltán arattat ismételt sikert.

Nincs recept

— Elégedett vagy?

— Mikor hogy, általában igen. Azt nem állítom, hogy állandóan és felsőfokon, hiszen nincs olyan szerep, amit még jobban meg ne lehetne oldani, tehát végős soron elégedetlen vagyok. Es talán nem is baj, de az étellel, ezen belül a lehetőségeimmel és az eredményeimmel elégedett vagyok. A két érzés szerintem nem zárja ki egymást. Hadd legyen még pontosabb: hosszú távon, eddigi sorsommal megelegszem, rövid távon — azt illetően, hogy a pillanatnyi életem miként alakul, hogy egy-egy szerepet milyen minőségben oldok meg — örökös bennem is az elégedetlenség.

— Ezek szerint „sinen vagy”. Ha újra kezdenéd, nem választanál más pályát?

— Persze, hogy nem.

— Tudom, hogy van művészi hitvallásod, az poeticád. Ittál erről valahol. Megismételnéd?

— Nem könnyű a lényegét — amit lenni-élni akarok — szavakba foglalni. A hitvallásom, ja de nagyképű szó ez így, szóval az ételtem, a munkaéletem, hogy a szerepet úgy kell szeretni, mint egy igaz barátot, egy igaz szerelmet. Olyan mélységig kell eljutni a színpadi deszkán, mint az élet fontos kapcsolataiban. Ez nem megy simán, ez harc.

IM ALBUM

HUSZTI PÉTER

Harmínckét évet végigkísérte a játék, a vágy az ismeretlen megismerésére, a titokzatos tájak, emberi sorsok felfedezésére, a könyvek, versek, történetek habzsolása és a kényszer, hogy élményeimet továbbadjam, elmeséljem, másokkal megosszam.

KIRÁNDULÁS BARÁTOKKAL (AKIK AZÓTA VEGÉZSMÉRNÖKÖK LETTEK). A SZÖKE KISLÁNY — A KÉP JOBB OLDALÁN — KATALIN HÜGÖM, KÜLÖN FIGYELEM FORDÍTANDÓ MŰVÉSI GESTUSOMRA, ÉS AZ ALSÓNADRÁG. RA, AMELYIK MEGLEHETŐSEN KILÓG A SZÉP KÖTÖTT NADRÁGBÓL.

Háború volt amikor születtem, 1944 májusa. A pince volt a világ. Fönt ágyúzás, aknázás, lenn a nyirkos falak közt félelem, vízhiány. Ennyi volt különleges. Inkább szörnyű. A többi, a gyermekkor, a kamasszáság, a gimnázium, az évek, amelyekből ezek a kopott kis képek valók, már olvannak mint mindenkié. Hátvérték. Hátvegyeték.

HÉVÉZEN ÉDESANYÁMMAL, ROFPANT BÜSZKÉN VADONATYÚ SÁPKÁMRA

A BIZAKODÓ TEKINTÉT TALÁN AZ ISKOLÁNK SZÖL

RÉSZLET A LORÁNTFYFÉLE SZUSZANNA ÚTI ÁLTALÁNOS ISKOLA IIIA OSZTÁLYKÉPEBŐL. A LEGFELSŐ SORBAN BALBÓL AZ ELSŐ VAGYOK

— A sok szerep, s az a tény, hogy sikeres színész vagy, hogy szíár let-tél, alaposan megváltoztattát?

— A szerepek lerakódnak az ern-beben, nyilván változtatják is, de az ilyesfajta változás nem alapvető, a szerepek s általában a munka csak csiszolja az embert. A szerep nem vesz egy színészi emberkénti Öt-hellő-vá, Jágóvá vagy Szervét Mihályá. De nyomot hagy a színész-emberben is minden igazi szerep. Ami viszont a sztárságot illeti... hát... én csak a színpadon szeretek szerepelni. A magánéletben, az utcán, az étterem-ben, a boltban nem. Megvallom, za-varba jövök, ha személy szerint velem akarnak foglalkozni, én nem tu-dok mit kezdeni fényképet kérő le-velekkel, rajongók éjszakai telefon-jaival, ha lehet, azt is kerülöm, hogy autogramot adják. Kösz, hogy a Ma-gazin most kíségt... Pedig sracko-romban én is sokat ácsorogtam a művészbébjárók körül. De azóta rá-jöttem, hogy nem a színész személye a fontos. Hanem az, amit a színpa-don vagy a filmen ad. S rájöttem ar-tya is, hogy csak a valódi emberi kap-csolatokra érdemes időt és energiát fordítani. Ha véget ért a munkám, magárember vagyok. Olvasok, moz-i járok, élem az életemet, mint mindenki más.

— Jut erre idő?

— Kell, hogy jusson. Nem vállalk-tól sok munkát, s nem vállalom bár-milyen szerepet, s így marad időm éni. Mert mit érne az, ha minden délután elmennék hánkizni, s futó-szalagon mondanék, mondjuk verse-ket? Nem lenne időm megérteni, amit mondok.

— Sikeres ember vagy tehát. Vele-ményed szerint van ennek valami titka, van erre recept?

— Nincs. Hiszek abban, amit esi-nálok, de ez nem titok. Ez talán a lé-nyeg.

Husztó Péter

NÉMETH LÁSZLÓ; BODNÁRNÉ FELEJTHE-TETLEN TALÁLKOZÁS A CSODÁLATOS KISS MANNYIVAL

GORKKI ÉJLELI MENÉDKÉHELY, ELSŐ NAGY DRÁMAI SZEREMÉNY PEPEL, A TOLVAJ- AKIKKEL NAGYSZERŰ VOLT EGYÜTTJÁR- SZANI, AKIKET NAGYON SZERETTEM, AKIK, FÁJDALOM, MÁR NINCSENEK KÖZ-TÜNK; DOMJÁN EDIT ÉS PÉCSI SÁNDOR

Szóval nagyszerű évek! A Trombitás utcában laktunk, a Vasas pálya mellett, a domb tövében. Igen, a Rózsadomb! Vadregényes volt, sziklákkal, sűrű bozóttal, nagyszerű búvóhelyekkel, magasekkel. Dúltak az indián csaták, a számháborúk, tőlen a véget nem érő rólizások, tavasszal a foci, a cserébogárvadászat, a denevér-kergetés, a lábtenisz, a fejelés. Bábszínház a nagy ruhásszekrényben és mesék, fantáziálás, színház a kertben, a gyümölcsfák között, aminek írja, rendezője, főszereplője is én voltam.

Az iskolától nem féltem, csak attól, hogy nem tudom megtanulni a betűket. Aztán persze megszoktam a Lorántffy úti általános ho-dály osztályait, ragyogó tornatermét, a hatalmas iskolaudvart, meg-szerettem a tanítókat, tanárokat, osztálytársakat, és a készülődést az udvari, tornatermi ünnepélyekre, ahol izgatottan-ülkiesen szaval-tam, énekeltem, játszottam. Elrohant a nyolc év.

Fájó szívvel ballagtam át a Rákóczi Gimnáziumba. Pedig itt a ta-nulás mellett az órák után pezsgő önképzőkör várt, ahol vitáztunk, próbáltunk, játszottunk, újságot szerkesztettünk, riportokat gyár-tottunk. Aztán nagy fába vágtuk a fejszénket. Eljártunk a Bánk bánt. Talán az előadás sikere, a taposk, a próbák izgalmas hangulata, a diszletek szaga, a kopott jelmezek varázsa bízottak, adott erőt, hogy nekiválgjak a Színművészeti Főiskolának, felvétellelnek, a rette-gett rostáknak és ennek az örökké vizsgázó, örökké tanuló, örökké mindent előlről kezdő, éjszakát, fáradságot, vasárnapot nem tisztelő, mégis gyönyörű hivatásnak.

AKIVEL 1975 ŐSZÉT-TELÉT TÖLTÖTTEM, SZERVÉTT MIHÁLY, S ÚTÓ ANDRÁS DRÁMA-JÁBAN, A CSILLAG A MÁGLYÁN-BAN